



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **D. H.**, bytem L. 695/9, B., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. KUOK 85986/2014, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. SMOL/069891/2014/OARMV/DPD/Pri ze dne 8. 4. 2014. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon

o silničním provozu“), jehož se měl dopustit porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 7. 11. 2013 v době od 10:30 hod. do 11:15 hod. v Olomouci na tř. Spojenců stál vozidlem tov. zn. A. R., reg. zn. X bez platného parkovacího lístku nebo karty v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 11c „Parkoviště (podélné stání)“ s dodatkovou tabulkou „Placené parkoviště PO-PÁ 9.00 – 18.00 hodin s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny – 20 Kč/hod., 40 Kč/2 hod.“, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

B. Obsah žaloby

Žalobce požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že odvolání podané dne 8. 8. 2014 je nutno považovat za včasné, neboť není správný závěr žalovaného, že k doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo dne 24. 4. 2014 fikcí, odvozenou z doručení na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. V odporu proti příkazu požádal jeho zástupce o doručování písemností na adresu o.@z..eu, správní orgán I. stupně však na tuto adresu rozhodnutí nevypravil. Tvrzení žalovaného, že správní orgán I. stupně vypravil rozhodnutí na adresu o.@z..eu (s krátkým „a“ ve slově zástupce), není obsahem spisu prokázáno, navíc při zadání adresy s překlepem nemůže k doručení dojít. Tvrzení žalovaného, že spisové služby používané správními orgány neumožňují odesílat písemnosti na adresy s diakritikou, což mělo být zmocněnci žalobce známo, nemůže obstát, neboť správní orgány běžně zmocněnci žalobce na adresu o.@z..eu (k níž má přidružen také elektronický podpis) doručují, což žalobce dokládá několika potvrzeními o přijetí písemnosti. Dále je nepravdivé tvrzení žalovaného, že v jiných případech přijetí písemnosti zmocněnec žalobce nepotvrdil. Žalobce má tudíž za to, že k účinnému doručení fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce dojít nemohlo. Nemohl-li správní orgán I. stupně z technických důvodů doručovat na žalobcem zvolenou elektronickou adresu, a to pro existenci překážek na své straně, byl povinen o této skutečnosti žalobce, či jeho zmocněnce vyrozumět. Žalobce rovněž nerozumí tomu, proč je jeho zástupce správními orgány tolik opovrhován, když neschopnost doručovat písemnosti spočívá na straně správních orgánů. Zástupce žalobce přitom zodpovědně hlásí do evidence obyvatel svou aktuální adresu pobytu (dříve ze studijních důvodů na T., následně na adrese M. 11, P. 1, na kterou mu ostatně žalovaný doručil žalobou napadené rozhodnutí). Pokud by chtěl v řízení obstruovat, jak uvádí žalovaný, nepodával by odvolání před uplynutím promlčecí lhůty. Jelikož tedy nebylo žalobci rozhodnutí správního orgánu I. stupně oznámeno, podal odvolání dne 8. 8. 2014 včas - ve lhůtě dle § 84 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“) - běžící ode dne 7. 8. 2014, kdy se zástupce žalobce o vydání rozhodnutí dozvěděl, neboť mu zatelefonoval žalobce, že byl kontaktován finančním odborem magistrátu z důvodu neuhrazené pokuty.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že postup zmocněnce žalobce je notoricky znám jako propracovaný scénář, jehož cílem je

zpochybnění případně znemožnění doručení písemnosti obsahující rozhodnutí ve věci. Jedná se tedy o zneužití práva, jemuž nelze přiznat soudní ochranu. Správní orgán I. stupně se pokusil nejprve doručit na adresu o.@z..eu, kdy zadávání e-mailových adres s diakritikou systém spisové služby neumožňuje, a teprve po bezvýslednosti tohoto pokusu doručoval na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, tj. v souladu se s. ř.

D. Obsah správního spisu

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 22. 1. 2014 byl žalobci doručen správním orgánem I. stupně vydaný příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným spácháním shora popsaného přestupku a byla mu uložena pokuta. Dne 28. 1. 2014 byl doručen správnímu orgánu odpor, podaný za žalobce P. K., jakožto zmocněncem, který současně požádal o doručování na adresu o.@z..eu. Následně žalobce doložil podepsanou plnou moc ze dne 26. 1. 2014, z jejíhož obsahu vyplývá, že žalobce zmocňuje P. K. k zastupování v předmětném správním řízení.

Předvolání k ústnímu jednání na den 26. 3. 2014 správní orgán I. stupně doručil dne 14. 3. 2014 žalobci. Jeho zástupci, P. K., správní orgán vypravil předvolání dne 3. 3. 2014 na e-mailovou adresu o.@z..eu. Následně správní orgán pořídil výpis z centrálního registru obyvatel, z něhož vyplývá, že zástupce žalobce má evidovanou doručovací adresu C. A. no. 9, P. 1, E. T. de C., 38005 S. C. de T., a adresu trvalého pobytu Č. A. 601/23, P. 6. Předvolání doručoval na adresu trvalého pobytu zmocněnce. V místě doručení byla dne 6. 3. 2014 zanechána výzva a zásilka byla uložena na poště. Adresát si zásilku nevyzvedl.

Dne 8. 4. 2014 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce opět shledán vinným z přestupku a byla mu uložena pokuta. V rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobce odesláno na základě jeho žádosti na e-mailovou adresu o.@z..eu. Jelikož však adresát nepotvrdil přijetí písemnosti dle § 19 odst. 8 s. ř., postupoval správní orgán tak, jakoby zmocněnec o doručování na elektronickou adresu nepožádal. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že poté doručoval předvolání na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce (Č. A. 601/23, P. 6), neboť z úřední činnosti (odkaz na věci řešené pod č. 801166 a 802088) je mu známo, že na adrese pro doručování, uvedené v centrálním registru obyvatel (C. A. no. 9, P. 1, E. T. de C., 38005 S. C. de T.) zmocněnec žalobce písemnosti nejen nepřebírá, ale doručovatel vždy vyznačí, že je adresát na uvedené adrese neznámý. Uvedení této zahraniční adresy proto označil správní orgán I. stupně za zneužití práva, neboť účelem zvolení předmětné adresy pro doručování není zjednodušení a zefektivnění doručování, nýbrž jeho znesnadnění či úplné znemožnění, jehož smyslem je vyhýbání se projednání přestupku. Správní orgán v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci, sp. zn. 1 As 271/2011.

Rozhodnutí poté doručoval správní orgán I. stupně stejně jako předvolání, tj. elektronicky na adresu o.@z..eu a poštou zmocněnci žalobce na adresu Č. A. 601/23, P. 6. V místě doručování byla zanechána dne 14. 4. 2014 výzva k vyzvednutí zásilky a zásilka byla uložena na poště. Adresát si písemnost nevyzvedl. Rozhodnutí obsahovalo poučení o tom, že je proti němu přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení.

Dne 8. 8. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, odeslané P. K. z e-mailové adresy p.@k..me, v němž tento uvedl, že podává odvolání z opatrnosti, neboť mu nebylo doručeno rozhodnutí ve věci, avšak obrátil se na něj telefonicky žalobce kvůli nedoplatku souvisejícímu s uvedenou věcí.

Dne 23. 9. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž zmíněné odvolání zamítl jako opožděné. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice bylo elektronicky zasíláno na odlišnou e-mailovou adresu, než jakou zmocněnec žalobce zvolil, avšak zmocněnci žalobce, který zastupuje obviněné v obdobných věcech, je dobře známo, že spisové služby používané správními orgány neumožňují odesílat písemnosti na adresy obsahující písmena s diakritikou. V daném případě se tedy dle žalovaného nemohlo uplatnit pravidlo o doručování na adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 s. ř., neboť nebyla splněna podmínka, že tento způsob doručování může přispět k urychlení řízení. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že právě žalobcem zvolený zmocněnec zneužívá možnosti volby různých elektronických adres, z nichž následně přijetí písemností nepotvrzuje, k prodlužování řízení o přestupku (žalovaný uvedl příkladem 5 spisových značek věcí, v nichž k takovému postupu mělo docházet). Dále žalovaný zmínil i správním orgánem I. stupně zdůvodnění, proč zmocněnci žalobce nebylo doručováno na adresu pro doručování na Tenerife.

Rozhodnutí následně doručil dne 3. 10. 2014 zmocněnci žalobce na adresu M. 1482/11, P. 1, kde P. K. písemnost převzal.

E. Relevantní právní úprava

Podle § 19 odst. 1 s. ř. písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Podle odst. 3 téhož ustanovení nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle odst. 8 věty druhé téhož ustanovení v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle § 20 odst. 1 věty první s. ř. se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti,

na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekolí bude zastižena.

F. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 23. 9. 2014 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Předmětem posouzení krajského soudu je zákonnost rozhodnutí žalovaného o tom, že žalobcem podané odvolání bylo opožděné, a to s ohledem na žalobcem namítaný nesprávný postup správního orgánu I. stupně při doručování předmětného rozhodnutí.

Jako prioritní způsob doručování písemností stanoví § 19 odst. 1 s. ř. doručování prostřednictvím datové schránky. Mezi účastníky není sporu o tom, že zmocněnec žalobce v době řízení před správním orgánem I. stupně zřízenou datovou schránku neměl, tudíž správní orgán neměl povinnost doručovat rozhodnutí tímto způsobem.

Podle citovaných § 20 odst. 1 a § 19 odst. 3 s. ř. se fyzické osobě v případě, že tato nemá zřízenou datovou schránku, písemnosti doručují na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 s. ř., a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. V § 23 odst. 1 s. ř. pak zákon stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 s. ř. adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Z obsahu spisu vyplývá, že zmocněnec žalobce požádal v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně o doručování na e-mailovou adresu o.@z..eu, která tedy byla adresou dle § 19 odst. 3 s. ř.

Povinnost správních orgánů doručovat na elektronickou adresu označenou účastníkem dle § 19 odst. 3 s. ř., je však dle již konstantní judikatury prolomena v případech, kdy z objektivních a přetrvávajících, tj. nikoli nahodilých či dočasných technických důvodů není takový způsob doručování, s ohledem na technické vybavení správního orgánu, možný.

Za stěžejní rozhodnutí týkající se uvedené problematiky považuje krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, který byl publikován pod č. 3284/2015 Sb., tj. jedná se o rozhodnutí, s nímž vyslovalo souhlas plénum Nejvyššího správního soudu. Zmíněným rozsudkem zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele, zastoupeného týměž advokátem jako ve věci nyní projednávané, který se rovněž dovolával povinnosti správních orgánů doručovat jeho

obecnému zmocněnci v přestupkovém řízení na e-mailovou adresu s diakritikou, a to s následující argumentací: „*Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz CZ.NIC na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.*

Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky.“

Nejvyšší správní soud tedy jednoznačně vysvětlil, že nelze klást k tíži správnímu orgánu, pokud zmocněnec účastníka požaduje doručování způsobem, který je pro správní orgán nemožný, tj. technicky neproveditelný. V rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46 (v němž se jednalo rovněž o doručování na adresu o.@z.eu a osobu zmocněnce P. K.) v této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůraznil zodpovědnost účastníka řízení za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a zvýšené riziko, které na sebe bere účastník, jenž požádal o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN, v podobě nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN.

V posuzované věci lze správním orgánům obou stupňů vytknout, že nevedly správní spis způsobem, z něhož by byly jasné zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo písemnosti odeslat, a že technickou nemožnost odesílání elektronické pošty na e-mailovou adresu obsahující diakritiku popsal v napadeném rozhodnutí teprve žalovaný. Krajský soud však současně nemá důvod zpochybňovat závěr žalovaného, že Magistrát města Olomouce, stejně jako žalovaný sám, byly jedněmi z mnoha správních orgánů, v jejichž technických možnostech v roce 2014 nebylo odesílání elektronické pošty na e-mailové adresy obsahující diakritiku, stejně jako nemá důvod zpochybňovat, že o existenci technických problémů zmocněnec žalobce věděl. Tato skutečnost

je krajskému soudu známá z vlastní rozhodovací praxe (např. ve věcech sp. zn. 59 A 8/2014, sp. zn. 60 A 5/2014, 60 A 11/2014 nebo 60 A 1/2015) a ostatně ani žalobce ji v žalobě nezpochybňuje, když žádný z žalobcem doložených potvrzení o přijetí e-mailové zprávy se netýkala žalovaného ani Magistrátu města Olomouce.

Dále krajský soud k řešené otázce uvádí, že postup zmocněnce žalobce se jeví jako zjevně účelový a představuje tak zneužití práva, jemuž nelze přiznat soudní ochranu. V rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015-37, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 59 A 8/2014-25, soud uvádí: *„Osoba P. K. je správním orgánům a Nejvyššímu správnímu soudu známa, neboť jde o osobu, která v řadě přestupkových řízení vystupuje jako zmocněnec osob viněných z dopravních přestupků. Tento zmocněnec, stejně jako další podobní zmocněnci (K. S., R. K.), volí zjevně účelovou procesní strategii, když si nechávají doručovat písemnosti na exotické zahraniční adresy – např. S. Cruz de T. – přičemž na těchto adresách jsou často neznámí, tudíž se tam nedaří doručovat; případně si nechávají doručovat na adresu trvalého pobytu na ohlašovně, nebo žádají doručování na emailové adresy v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, avšak převzetí doručované písemnosti nepotvrdí zprávou podepsanou jejich uznávaným elektronickým podpisem, čímž doručení zmaří. Není rovněž výjimkou, že písemnosti doručují ze vzdáleného zahraničí – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 26/2015. Tento procesní postup volí vždy za účelem prodloužení přestupkového řízení a dosažení uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty podle § 20 zákona o přestupcích, případně se pokoušejí o umělé vytvoření procesního problému, kterým zpochybňují průběh celého správního řízení. Dalším rozpoznávacím znakem těchto zmocněnců je to, že jejich „klienty“ v navazujících soudních řízeních zastupuje vždy jeden konkrétní advokát.“* Citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu, popisující nejružnější procesní taktiky zástupce žalobce, je dle názoru soudu současně odpovídající reakcí na v žalobě uvedené stesky žalobce, proč je jeho zástupce správními orgány tolik „opovrhován“.

Jelikož v posuzované věci vystupoval jako obecný zmocněnec právě P. K., který požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu obsahující diakritiku, a to navíc ve tvaru, kombinující slova „o.“ (krátce) a „z.“ (dlouze), což nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování (viz shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015), a který měl dále v době řízení před správním orgánem I. stupně adresu trvalého pobytu na ohlašovně a adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel na T., přičemž k vlastní otázce naplnění znaků skutkové podstaty přestupku v přestupkovém řízení ničeho nenamítal, má krajský soud jednoznačně za to, že zmocněnci žalobce nešlo o řádné hájení příslušných procesních práv žalobce, nýbrž o vznik procesních zmatků a obstrukcí za účelem prodloužení sporu a dosažení uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty dle § 20 zákona o přestupcích.

Krajský soud proto v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26 uvádí, že při existenci popsané technické překážky bylo možné, aby správní orgán I. stupně i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal s tím, že § 19 odst. 8 s. ř. se v uvedeném případě použije toliko analogicky, neboť správní řád výslovně neupravuje řešení situace, kdy se na účastníkem zvolenou elektronickou adresu nepodaří písemnost nejen doručit, nýbrž ani odeslat).

Správnímu orgánu I. stupně proto také nelze vytýkat, že odeslal rozhodnutí ve věci „alespoň“ na adresu o.@z.eu, tj. na obdobnou adresu, jako byla adresa zvolená zmocněncem žalobce, avšak bez diakritických znamének, tj. způsobem, který mu spisová služba technicky umožňovala. Uvedený pokus lze naopak hodnotit jako snahu správního orgánu o to, aby se předmětná písemnost dostala do sféry adresáta. Nejvyšší správní soud nadto ve skutkově obdobné věci v již výše zmíněném rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015-37 (v odst. 18) uvedl, že z jeho rozhodovací praxe je mu známa i skutečnost, že v předmětné době (rok 2014) měl P. K. přístup i k e-mailové adrese o.@z.eu, z čehož lze dovodit, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu bylo fakticky doručeno.

Správní orgán I. stupně poté, co odeslání rozhodnutí na e-mailovou adresu o.@z.eu nebylo technicky možné a zástupce žalobce nepotvrdil převzetí písemnosti na e-mailové adrese o.@z.eu, zcela v souladu se zákonem stanovenou hierarchií doručovacích adres dle § 20 odst. 1 s. ř. zvažoval doručení rozhodnutí poštou na adresu zmocněnce žalobce, evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti. Jelikož se však v případě P. K. jednalo o adresu C. A. no. 9, P. 1, E. T. de C., 38005 S. C. de T., rozhodl správní orgán I. stupně o tom, že na uvedenou adresu nebude zástupci žalobce písemnosti doručovat, neboť účelem zvolení předmětné adresy pro doručování je znesnadnění či úplné znemožnění doručování, což odůvodnil správní orgán vědomostmi ze své předchozí úřední činnosti (viz výše). Tento závěr akceptoval žalovaný a ztotožňuje se s ním i krajský soud, který odkazuje na výše citovanou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž volbu doručovací adresy na Tenerife obecným zmocněncem žalobce označil za jednu z procesních obstrukcí, jíž nelze přiznat soudní ochranu.

Poté již zcela v souladu s § 20 odst. 1 s. ř. doručoval správní orgán I. stupně rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, tj. na adresu Čs. armády 601/23, Praha 6. Jelikož nebyl adresát v době doručování zastižen, byla v souladu s § 23 odst. 1 s. ř. písemnost dne 14. 4. 2014 uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb dle § 23 odst. 3 písm. b) s. ř. a zmocněnec žalobce byl vyzván k jejímu vyzvednutí. Zmocněnec žalobce ve stanovené úložní době 10 dnů písemnost nevyzvedl.

G. Závěr

Žalovaný s ohledem na výše uvedené v souladu s § 24 odst. 1 s. ř. považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně za doručené posledním dnem úložní lhůty, tj. 24. 4. 2014, a z toho důvodu odvolání žalobce, doručené dne 8. 8. 2014 správnímu orgánu I. stupně, oprávněně za opožděné. Krajský soud proto v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

H. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 29. dubna 2016

Za správnost vyhotovněl:
Ing. Petra Rýparová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně